

# РЕШЕНИЕ

№ 4571

гр. София, 11.02.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН  
СЪСТАВ**, в публично заседание на 31.01.2025 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Калина Пецова

**ЧЛЕНОВЕ:** Димитрина Петрова  
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разглежда дело номер **6212** по описа за **2024** година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН.

С решение № 1527/31.03.2024 г. по НАХД № 17872/2023 г., Софийски районен съд, НО – 105 състав, е отменил Електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата № [ЕГН], с което на „ПМК“ ООД; ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева за нарушение на чл. 102, ал. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от Национално тол управление – Агенция „Пътна инфраструктура“, в която се моли решението да бъде отменено като постановено при нарушение на материалния закон. Поддържа, че безспорно е доказано извършеното нарушение. Иска отмяната на обжалвания съдебен акт и постановяване на друг по съществото на спора, с което да бъде потвърдено издадения Електронен фиш.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, не се представлява.

Ответникът, чрез писмен отговор на жалбата и допълнително представено становище на процесуалния си представител, моли да се остави в сила решението на СРС. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани писмени доказателства, свързани с касационните основания.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като във връзка с приложението на материалния закон съдът намира следното:

От страна на районния съд е установено, че на 10.06.2021 г. около 09:38 часа на път А-6, включен в обхвата на платената пътна мрежа, на км. 50+427, с посока на движение към нарастващ километър, се движил товарен автомобил марка „М.“, модел „Актрос“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Пимк“ ООД. Влекачът бил с технически допустима максимална маса 18,000, с 2 броя оси, екологична категория „ЕВРО V“, в състав с ремарке с общо 5 броя оси, с обща технически допустима маса на състава 44,000. За посоченото пътно превозно средство не била заплатена дължимата пътна такса – не е имало валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. Това обстоятелство било установено с устройство № 10181, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси. Към датата и часа на заснетото нарушение по неустановени причини бордовото устройство не предавало данни.

При тези факти Софийски районен съд е приел, че липсва пълно и точно описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението, като не е посочен размерът на дължимата такса, както и начина, по който е формирана посочената в електронния фиш стойност от 133,00 лв. Наред с това съдът е приел, че липсва материалноправна норма указваща възможност за съставяне на ЕФ за нарушение на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, като е следвало да се издаде НП. Посочено е също така, че АПИ е следвало да уведоми собственика за нарушението и да предложи възможност за отстраняване на нередностите.

Настоящата касационна инстанция споделя изложените от районния съд правни изводи.

Видно е, че от страна на районния съд е извършен цялостен анализ на относимите правни норми и използваната законодателна техника, като правилно е, че в случая се предвижда издаване на електронен фиш единствено при нарушение на чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и за нормата, която е посочена, като нарушена.

На основание чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, собственик на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, включително в резултат на невярно декларираните данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от Закона за пътищата, се наказва с глоба в размер 2500 лв. Глобата се налага на вписания ползвател на пътното превозно средство, ако има такъв. Ако собственикът или вписаният ползвател е юридическо лице, се налага имуществена санкция в размер 2500 лв.

Съгласно чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП (която норма е като основание за издаване на ЕФ), при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл.

167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Електронният фиш съдържа данни за: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на пътното превозно средство, собственика или вписания ползвател, описание на нарушението, нарушените разпоредби, възможността за заплащане на таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата, размера на глобата, срока и начините за доброволното ѝ заплащане. Образецът на електронния фиш се утвърждава от управителния съвет на Агенция "Пътна инфраструктура".

Видно е, че законът изрично предвижда издаване на ЕФ, само при нарушения по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и за такива по 179, ал. 3б от ЗДвП.

Посочените в чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП доклади за всяко установено нарушение по чл. 179, ал. 3 – 3в, не означава, че съществува възможност за издаването на електронен фиш за това нарушение при липса на изрична норма за това, тъй като налагането на наказание по аналогия е недопустимо.

Действително към настоящия момент разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП е изменена (доп. – ДВ, бр. 13 от 2024 г., в сила от 13.02.2024 г.), като се предвижда издаване на ЕФ и при нарушение на 179, ал. 3б от ЗДвП, но същата не може да намери приложение за нарушение, което се твърди, че извършено на 10.06.2021 г., съобразно чл. 3, ал. 1 от ЗАНН.

От друга страна, съдът намира, че в конкретния случай, не е и доказано извършеното нарушение, доколкото се сочи, че същото е извършено на път А-6, км 50+427.

Съгласно Решение № 127 от 28. 02. 2020 г. на МС, наименованието на участъка от пътя е определен на С. скоростна тангента, а не път А-6, както се сочи в издадения ЕФ.

Освен това следва да се има предвид, че с Решение от 21. 11. 2024 г. по д. № С-61/23 г. на СЕС се приема, че член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер. В този смисъл, налагането на наказание, което не е съобразено с извършеното нарушение (ако има такова) винаги води до неговата отмяна, поради нарушение на основни принципи в правото на ЕС.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като законосъобразно, обосновано и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

Този изход на спора обуславя основателност на претенцията на ответника по касация за присъждане на адвокатско възнаграждение, каквото искане е надлежно направено и което е в размер на 420 лв. Същото не е прекомерно, поради което не следва да се

намалява.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град -XXVII касационен състав

**Р Е Ш И :**

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1527 от 31.03.2024 г. по НАХД № 17872/2023г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 105-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“, да заплати на „ПИМК“ ООД; ЕИК[ЕИК], направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 420 (четиристотин и двадесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.